

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku P. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.
z udziałem zainteresowanej A. Spółki z o.o. w W.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt III AUz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił zażalenie odwołującej się na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 maja 2013 r., którym to orzeczeniem odrzucono odwołanie P.T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. z dnia 30 września 2010 r. jako wniesione po upływie terminu.

Wnioskodawczynie wywiodła skargę kasacyjną od tego postanowienia i opierając ją na podstawie naruszenia art. 43 k.p.a., art. 44 § 4 k.p.a., art. 107 § 1 k.p.a., art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 477⁹ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i poprzedzającego go postanowienia Sądu Okręgowego oraz przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie „zaskarżonych

postanowień” i orzeczenie co do istoty sprawy, przez uznanie, że decyzja ZUS nie została doręczona.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest oczywiście uzasadniona oraz z powodu istnienia potrzeby „wykładni art. 44 § 4 k.p.a. pod kątem, czy sąd powinien badać treść przesyłki w zakresie posiadania ustawowych cech decyzji, czy też każde pismo, które w treści swej nazwane jest decyzją, można za decyzję uznać właśnie dlatego, że pozostało nieodebrane. Fikcja dotycząca doręczenia przesyłki zawarta w tym przepisie nie może być przenoszona na domniemanie prawidłowości i ważności doręczanej w przesyłce decyzji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi następuje bowiem tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurystycznej, którego to warunku nie spełnia wniosek o przyjęcie w niniejszej sprawie skargi do rozpoznania. Uzasadnienie tego wniosku nie zawiera bowiem nawet skrótowo zarysowanej argumentacji prawnej dla wykazania, iż rzeczywiście istnieje potrzeba wykładni przepisów. Trzeba zaś podkreślić, że rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania,

nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurydycznej argumentacji mającej wykazać potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10).

Skarżąca nie wyjaśniła tymczasem, na czym miałyby polegać poważne wątpliwości związane z wykładnią przytoczonego przepisu, a kwestia ujęta w ramy przesłanek „przedsądu” jest w istocie powtórzeniem zarzutów przytoczonych w podstawach kasacyjnych, albowiem sprowadza się do twierdzenia o niemożliwości uznania awizowanej przesyłki za decyzję z uwagi na to, że pismo to „nie posiadało elementów koniecznych decyzji”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, poszczególne wymagania dotyczące skargi kasacyjnej z art. 398⁴ k.p.c. mają zaś samodzielny byt, stąd niedopuszczalne jest traktowanie ich zamiennie. Stanowi o tym jednoznacznie treść ustawy, wskazująca na odmienny przedmiot regulacji. Jeśli wziąć przy tym pod uwagę, że skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, to nie może budzić wątpliwości, iż uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, że takie okoliczności w sprawie zachodzą. Tego warunku nie spełnia ujęcie w ramy przesłanek decydujących o przyjęciu skargi do rozpoznania kasacyjnych zarzutów odnoszących się do naruszenia przytoczonych tam przepisów.

Jak już powiedziano, rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania zawarte we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Takie stwierdzenie w sposób oczywisty nie może być bowiem uznane za wykazujące kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa, skoro nie wynika z niego nawet, jakie przepisy miały doznać naruszenia i nie jest wiadome, w jaki sposób do tego naruszenia doszło.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.